

De enige overlevende

Ook van Vince Flynn

De laatste man
Open doelwit
Jacht op de jager
Noodgreep

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

www.facebook.com/karakteruitgevers;

www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor eventuele aanpassingen
of aanvullingen op deze titel.

Vince Flynn & Kyle Mills

De enige overlevende

Karakter Uitgevers B.V.

Oorspronkelijke titel: *The Survivor*

Original English language edition Copyright © 2015 by Cloak & Dagger Press, Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the original publisher, Emily Bestler Books/Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York.

Vertaling: Daniëlle Langerak

© 2016 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Omslagontwerp: Mark Hesselings, Wageningen

Omslagbeeld: Shutterstock/Ostill

ISBN 978 90 452 1177 0

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of veele-
voudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke an-
dere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

*Voor Vince Flynn,
een man die zo veel levens heeft geraakt*

Proloog

Istanbul Turkije

Scott Colemans blik ging van de kleurenmonitor naar links en toen naar rechts. Het busje leek naar Amerikaanse maatstaven wel een speelgoedautootje; achterin was nauwelijks plek voor hem en zijn surveillanceapparatuur. Nog nauwer was de voorstoel, waar het honderd kilo wegende lichaam van Joe Maslick achter het stuur gepropt zat. De regen stroomde over de voorruit, waardoor de oude huizen vervaagden, net als de straat, die zo smal was dat twee voertuigen elkaar alleen konden passeren als ze met twee wielen over de stoep reden.

Na dagenlang door een stad te hebben gereden waarin netjes rijden betekende dat je minder dan drie mensen per week aanreed, hadden ze zich erbij neergelegd dat het onmogelijk was een voetganger bij te houden. Sindsdien gingen ze van de ene illegale parkeerplaats naar de andere in een poging om een zo sterk mogelijk signaal uit de camera's op te vangen. En dat was geen gemakkelijke opgave in een stad waarin bijna alle gebouwen helemaal van steen waren gemaakt.

‘Hoe gaat het daar, Joe?’

‘Prima.’

Dat was natuurlijk een leugen, maar niet onverwacht.

Het voormalig lid van de Delta Force was niet zo lang daarvoor neergeschoten tijdens een inval in Kabul, waarbij een heel team Afghaanse agenten om het leven was gekomen, waarbij Mitch Rapp te

dicht bij een door hemzelf veroorzaakte explosie had gestaan en die een martelende samenwerking had afgedwongen met Louis Gould, de moordenaar van Rapps gezin.

Maslick zou thuis moeten zijn om zijn schouder de tijd te geven om te genezen, maar hij moest en zou meewerken aan deze operatie. Het was niet meegevallen om hem mee te krijgen. De artsen vreesden dat hij permanente schade aan zijn zenuwstelsel zou oplopen, maar soms was het gewoon beter om meteen weer aan het werk te gaan. Voordat de twijfel de kop opstak.

‘Fijn om te horen dat je het naar je zin hebt. Op dit moment zijn de beelden duidelijk. Hij loopt in noordelijke richting door een redelijk rustige straat. We kunnen hier nog een tijdje blijven, maar maak je klaar om te vertrekken.’

‘Oké.’

Maslick moest flinke pijn in zijn arm hebben, maar dat was niet de reden waarom hij met slechts één woord antwoordde. Hij zei er zelden meer dan twee of drie achter elkaar, en dan alleen als het echt niet anders kon.

Coleman richtte zijn aandacht weer op het scherm aan de wand van het busje. De beelden bewogen heftig doordat de tas waarin de camera verborgen zat in de hand van zijn eigenaar heen en weer zwaaide. Lucht. Een straatkat die op een vuilnisbak lag te slapen. Een paar dikke enkels waarvan het vet over de platte schoenen heen hing.

De benen en Hush Puppies waren van Bebe Kincaid, een mollige, grijsharige vrouw die het meest onwaarschijnlijke lid van het SEAL Berging en Vernietigingsteam was. Haar hele volwassen leven had ze voor de FBI gewerkt als surveillance-expert dankzij twee opvallende geschenken van Moeder Natuur. Haar onopvallende gezicht, vormeloze figuur en licht gebogen houding maakten haar zo anoniem als een lantaarnpaal. Daarnaast, en nog veel belangrijker, had ze een fotografisch geheugen.

Die term wordt vaak gebruikt als het gaat over mensen die gewoon een goed geheugen hebben, maar Bebe was een van de weinige mensen die de titel echt verdienden. Dankzij haar onfeilbare geheugen was ze door de psychologen van de FBI met vervroegd pensioen gestuurd. Hoe ouder ze werd, hoe meer moeite ze kreeg om onderscheid te maken tussen wat er gisteren was gebeurd en wat er jaren – of tientallen jaren – geleden was gebeurd. Voor haar waren alle herinneringen

even levendig. Ze was dan misschien niet goed genoeg meer voor de FBI, maar al voordat ze haar bureau had leeggeruimd, had Mitch Rapp haar gebeld.

Coleman moest toegeven dat hij een beetje geïrriteerd was geweest toen er een vrouw die hem aan zijn moeder deed denken voor de opvallende deur van zijn kantoor had gestaan en hem had bedankt voor niet alleen de baan, maar ook de uitgebreide psychologische hulp die haar beloofd was. Zoals gewoonlijk had Rapp echter gelijk gehad. Bebe was haar aanzienlijke gewicht in goud waard.

Coleman wierp een blik op het tweede scherm, waarop satellietbeelden van Istanbul te zien waren, en daarop een enkele blauwe stip die aangaf waar Bebe was. Plotseling ging de blauwe stip naar links en bewoog hij over een aantal trappen naar de waterkant. 'Joe, ze loopt in oostelijke richting, en we raken haar zo meteen kwijt. Kunnen we dichterbij komen?'

'Die oude dame komt nog eens ergens,' zei Maslick. Hoewel hij zijn irritatie uitte omdat hij weer het stadsverkeer in moest, was zijn respect voor deze vrouw duidelijk aan zijn stem te horen.

Coleman glimlachte terwijl ze bij de stoeprand wegreden. Zijn mannen waren allemaal voormalig leden van de Delta Force, commando's en verkenningsmariniers. Met de juiste steunkousen kon Bebe hen echter waarschijnlijk allemaal verslaan.

Hij zette zijn voet tegen zijn geavanceerde elektronische apparatuur om te voorkomen dat die de hele bus door zou schuiven terwijl het voertuig worstelde om de door de regen spekglad geworden heuvel op te komen. Op de hoofdmonitor zag hij Bebes camera slingeren en even kwam de man die ze schaduwden in beeld. Het was geen opvallende verschijning. Een meter vijfenzeventig, Aziatische trekken en een doorsneepak, dat hij vanwege de regen strak om zich heen had getrokken. In werkelijkheid was Vasili Zjoetov echter de hoogstgeplaatste spion van de CIA in de Russische Buitenlandse Veiligheidsdienst. De man met als codenaam Sitting Bull was een van de geheimste spionnen van de CIA, die het moeilijkst te rekruteren was geweest.

Het probleem was dat niemand zeker wist of zijn identiteit nog steeds geheim was. Erger nog, het was niet alleen zijn identiteit die waarschijnlijk bekend was. Het ging om bijna alle informanten die de CIA de afgelopen vijftientig jaar had gerekruteerd. Over de hele wereld waren teams als die van Coleman ingezet, maar het waren er veel

te weinig om veel meer te doen dan gebaseerd op kennis en ervaring proberen te raden wie het volgende doelwit zou zijn.

En dat alles dankzij één man: Joseph 'Rick' Rickman.

Rickman was de afgelopen acht jaar in Jalalabad gestationeerd geweest en hij had zo ongeveer alle taken van de CIA in de oorlog in Afghanistan geleid. Het gerucht ging dat hij een IQ had van meer dan tweehonderd, en Coleman had bij zijn eigen contact met deze man geen enkele reden ontdekt om dat te betwisten.

Er was de afgelopen jaren bijna een miljard dollar door Ricks handen gegaan, voor wapenaankopen, het omkopen van lokale politici en wie weet wat nog meer. Rick had een band opgebouwd met alle machthebbers in het land en had een opvallend talent om de ingewikkelde machten die het land uit elkaar scheurden te identificeren. Als hem werd gevraagd naar de economische effecten van de heroïnehandel op de onrust in het land, kon hij spreken als een professor. Als hem in een persoonlijk gesprek werd gevraagd te adviseren bij een familieruzie tussen twee bergdorpjes waar nog nooit iemand van had gehoord, sprak hij met hetzelfde gezag. De enige persoon van de CIA die een kans had om de gedachten van deze man bij te houden, was Irene Kennedy, en die had te veel andere zaken aan haar hoofd om het ook maar te overwegen.

Helaas was het hele imperium dat Rickman had opgebouwd als een kaartenhuis ingestort toen hij op een dag helemaal was doorgedraaid. Niemand wist of het kwam door de spanning van zijn werk, familieproblemen of simpelweg de chaos en hopeloosheid in Afghanistan. Het enige wat bekend was, was dat Rickman een verdrag had gesloten met Akhtar Durrani, de luitenant-generaal van de Pakistaanse ISI, om de CIA en alle mensen met wie Rickman zijn hele carrière samen had gevochten, te verraden.

Rickman had zijn eigen bodyguards vermoord en zijn ontvoering in scène gezet, waarbij hij zelfs zover was gegaan om een bloedige video te maken waarop hij zogenaamd werd gemarteld door twee als moslimterroristen verklede mannen. Het was als een bomexplosie geweest in de Amerikaanse inlichtingenwereld. Zijn ongelooflijke intelligentie en tientallen jaren ervaring als CIA-agent maakten het onmogelijk te voorspellen welke informatie hij bezat en hoeveel hij daarvan zou prijsgeven als de gloeiende poken tevoorschijn gehaald zouden worden. Er brak paniek uit, talloze informanten eisten om geëvacueerd te

worden en vroegen asiël aan bij Amerikaanse ambassades, waardoor er weer ongewenste aandacht werd gevestigd op het Amerikaanse spionagenetwerk.

Tijdens de nepondervragingen had Rickman een aantal namen genoemd, maar één daarvan had in het bijzonder veel onrust veroorzaakt in Langley: de naam Sitting Bull. Rusland viel niet onder het werkgebied van Rickman en de identiteit van deze man was een van de best beschermde geheimen van de CIA. Was het een afleidingsmanoeuvre? Waren het niet meer dan twee betekenisloze woorden die hij ooit had gehoord en die ergens in zijn uitmuntende brein waren blijven hangen? Of had hij echt genoeg informatie om de Rus in gevaar te brengen?

Zjoetov sloeg links af en liep een steegje in. Bebe bleef wat achter. Op dit tijdstip was het meestal druk in de straten van Istanbul, maar nu liep de man een buurt in vol vervallen, onbewoonde huizen. Op de slingerende camerabeelden was te zien dat er maar hier en daar wat mensen liepen.

‘Joe,’ zei Coleman, ‘kijk eens op de kaart. Hij gaat naar het noorden. Kunnen we hem inhalen?’

‘Misschien. Druk verkeer,’ mompelde Maslick terwijl hij het busje over de stoep reed om een vrachtwagen te passeren.

‘Bebe, we komen eraan,’ zei Coleman in het microfoontje aan zijn kraag. ‘Loop die steeg niet in, maar neem de volgende. Ze komen op hetzelfde plein uit.’

‘Begrepen.’

Het salaris was aantrekkelijk, maar Coleman begon zich af te vragen hoelang hij het nog kon verdragen om dag in dag uit te werken aan een surveillance die geen enkele zin leek te hebben. Rickman en Durrani waren allebei dood, en dat zou het einde van de crisis moeten betekenen. Aan de andere kant mochten ze Rickman niet onderschatten en moesten ze beseffen dat hij waarschijnlijk vijftien stappen vooruit had gedacht. De hele CIA was ervan overtuigd dat er meer geheime informatie was uitgelekt dan er in de martelvideo werd gegeven die Rickman op internet had gezet. Kennedy was echter nog een stap verder gegaan. Zij vreesde dat Rickman een manier had gevonden om vanuit het graf door te gaan met zijn wraakactie tegen de CIA. Het leek Coleman een beetje paranoïde, maar hij was dan ook een gewone soldaat. Het was beter om het uitdenken van de strategie aan Kennedy en Rapp over te laten. Daar waren zij goed in.

‘Scott,’ klonk Bebes stem via de radio, ‘heb je dat gezien?’

De beelden hielden op met slingeren en stabiliseerden toen ze de tas met de camera erin stilhield en op een man in een spijkerbroek en een leren jas richtte. Hij stak net een sigaret op en zag er precies zo uit als de miljoen andere Turkse mannen van zijn leeftijd in deze stad.

‘Ik heb hem eerder gezien,’ zei Bebe. ‘Twee dagen geleden. Bij de tram in die winkelstraat. Hij kwam uit een winkel en volgde het doelwit zesenhalve straat voordat hij een andere kant op ging.’

Coleman vloekte geluidloos terwijl de man nonchalant dezelfde steeg in liep als waar de Rus in was verdwenen. Gewoonlijk zou hij op dit moment vragen of ze het zeker wist, maar dat was nu zinloos. Voor zover hij wist had Bebe zich nog nooit vergist als het om gezichten ging.

‘Wat denk jij, Bebe? Zou het toeval kunnen zijn?’

‘Dat is een kans van één op één miljoen.’

‘Oké. Loop naar de volgende straat en kijk of die man wordt afgelost door een ander bekend gezicht.’

‘Doe ik,’ zei ze.

Coleman pakte een beveiligde satelliettelefoon. Hij kreeg een onheilspellend gevoel. Rapp zou hier niet blij mee zijn.

De Farm
Vlak bij Harpers Ferry
West Virginia
Verenigde Staten

Voor Kennedy voelde het safehouse langzaamaan steeds meer als een gevangenis. Ze had al zo vaak ondervragingen na een missie moeten afhandelen dat ze de tel was kwijtgeraakt, maar in haar meer dan dertig jaar lange carrière bij de CIA kon ze veilig zeggen dat het er honderden waren. De overall aanwezige geur van sigarettenrook, te veel koffie, niet genoeg slaap en te weinig lichaamsbeweging zorgden samen voor de maar al te bekende depressieve toestand. Zij mocht tenminste nog weg. Ze moest wel. Als directeur van de CIA kon ze niet simpelweg een week lang verdwijnen.

Het grootste deel van de dagen bracht ze opgesloten achter de geluidsdichte deur van haar kantoor op de zevende verdieping in Langley door terwijl ze probeerde orde te brengen in de chaos die de affaire-Rickman werd genoemd. En zelfs dat werd verdacht gevonden. De schade was groot, zoals altijd in dit soort zaken, maar de vraag was hoe groot.

Kennedy kon het Rapp niet kwalijk nemen dat hij haar hoofd Geheime Operaties in het Nabije Oosten had vermoord. Hem uit Pakistan krijgen zou problematisch zijn geweest, zeker nadat die verrader luitenant-generaal Durrani was gedood. Als het Rapp gelukt was Rickman in leven te houden, zouden ze te maken hebben gekregen met

een man wiens verwrongen maar superintelligente brein zo veel zaadjes van twijfel en onenigheid kon zaaien dat de CIA zichzelf van binnen-uit zou hebben verwoest tegen de tijd dat zijn zaak was afgehandeld. Nee, het was maar beter dat Rickman er niet meer was. Zoals Hurley zo graag zei: ‘Doden vertellen geen leugens.’

Ze gaven echter ook geen informatie, en daarom was Kennedy al die tijd achter de gesloten deuren zo hard aan het werk. Rapp had een laptop en een aantal harde schijven uit Durrani’s huis meegenomen. Ze waren van Rickman geweest, en Kennedy’s beste experts werkten zo hard ze konden met de versleutelde CIA-files die erop stonden om te bepalen welke informanten, spionnen en agenten in gevaar konden zijn. Er was een specifieke operatie waarover ze zich veel zorgen maakte vanwege de recente, gevoelige ontwikkelingen, en er waren aanwijzingen dat het al uit de hand begon te lopen.

‘Wat doen we met hem?’

Langzaam sloeg Kennedy de rode dossiermap op de keukentafel dicht, waarna ze haar bril afzette en in haar vermoeide ogen wreef.

Mike Nash zette een kop hete thee voor haar neer en ging zitten.

‘Dank je wel.’ Ze was even stil en antwoordde toen: ‘Ik weet niet wat we met hem aan moeten. Ik heb het voorlopig maar aan die twee overgelaten.’

Nash keek naar de glazen schuifdeur, waarachter het nacht begon te worden. Mitch Rapp en Stan Hurley waren daarbuiten. Kennedy had hen gedwongen naar buiten te gaan en een sigaret te roken. Nash wist het niet zeker, maar hij vermoedde dat ze ook een glas whisky hadden meegenomen. ‘Ik heb het niet over Gould. Ik wil niet zeggen dat het me niets kan schelen wat er met hem gebeurt, maar ik maak me nog meer zorgen over wat we met Mitch moeten.’

Kennedy was het zat. Ze had met de bedrijfspsychiater over de spanningen tussen Nash en Rapp gesproken, en voor het grootste deel waren ze het met elkaar eens geweest. Rapp was een paar jaar ouder dan Nash, en Rapp had de undercovercarrière van Nash door een paar knappe ingrepen kunnen beëindigen. Het hoe en waarom was vrij ingewikkeld, maar het kwam erop neer dat het een nobel gebaar was geweest. Nash had een vrouw en vier kinderen, en Rapp wilde zijn gezinsleven niet in gevaar brengen door gevaarlijke missies die ook door een ander uitgevoerd konden worden. Nash voelde zich echter verraden door Rapp. Hun vriendschap was verslechterd doordat Rapp

steeds minder informatie deelde met zijn vriend, die nu hoofdzakelijk in Langley of op Capitol Hill werkte.

‘Ik weet dat je je zorgen maakt,’ zei Kennedy, ‘maar je moet ophouden met proberen hem te sturen. Geloof me, ik probeer het al twintig jaar, en in het beste geval kan ik hem een klein duwtje in de juiste richting geven.’

Nash fronste. ‘Hij wordt een tweede Stan: een bittere, eenzame oude man die doodgaat aan longkanker. Moet je Stan nou zien... zelfs nu kan hij die smerige stinkstokken niet weerstaan.’

‘Je moet hem niet veroordelen, Mike,’ zei Kennedy vermoeid. ‘Hij heeft veel meegemaakt. Hoe hij aan zijn einde wil komen, is zijn zaak.’

‘Maar Mitch... het is overduidelijk. Hij gaat dezelfde kant op.’

Kennedy dacht erover na terwijl ze een slok thee nam. ‘Niet iedereen is geschikt voor een doorsneeburgerleven en een kantoorbaan met vaste werktijden. Hij zeker niet.’

‘Nee, maar elke keer dat hij op missie gaat, wordt het erger.’

‘Dat dacht ik ook.’ Kennedy glimlachte. ‘Maar toen kwam ik tot een eenvoudige conclusie.’

‘En dat was?’

‘Hij is een overlever.’